
КНИГА 5
ZA
AQUA TERRA IGNIS AER
Академія Зодіак
Прокляті долі
КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ
СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

КЕРОЛАЙН ПЕКХЕМ, СЮЗАННА ВАЛЕНТІ

Академія Зодіак. Прокляті долі

Zodiac Academy: Cursed Fates

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Оригінал: Zodiac Academy: Cursed Fates, Caroline Peckham & Susanne Valenti.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Otherwords, 2026. otherwords.site

Дарсі

Це не кінець.

Я його не відпущу.

Я піду за ним за завісу.

Я залізу до зірок і витягну з них його душу, якщо доведеться.

Це. Не. Кінець.

Довкола мене кружляв скажений сніговий вихор, і серед нього мій погляд зачепився за тінь. Я загасила свій вогонь фенікса, опустила голову й почала вдивлятися в густу білу імлу переді мною. Я майже не сумнівалася, що в тумані ворухнулася постать. А може, я просто надто відчайдушно хотіла, щоб це було правдою.

— Агов?! — закричала я й кинулася вперед, спотикаючись об каміння й сніг, наосліп пробиваючись у завірюху.

До мене захрумтіли кроки, і пульс шалено збився з ритму.

— Допоможіть! — заверещала я.

Я врізалася в когось і відсахнулася, але чужа рука вхопила мене за зап'ястя, перш ніж я втратила рівновагу.

Серце розкололося, коли я побачила, хто це. Бо зірки, мабуть, вирішили сьогодні мене знищити. З усіх фейрі, які могли відгукнутися на мій крик, чому це мав бути саме *він*? Його довге темне волосся було всипане снігом, брови напружено зсунулися від тривоги, коли він оглянув мій закривавлений одяг.

— Сете, — прохрипіла я й потягла його за руку, бо який у мене був вибір? — Мені потрібна твоя допомога, — рішуче

прогарчала я.

Він стривожено кивнув і без жодних запитань пішов за мною, а я тягла його до печери так швидко, як тільки могла. Я влетіла всередину, ледве переводячи подих, і побачила Оріона на землі, такого блідого, такого відсутнього. Довкола нього розлилася кров, калюжа була така широка, що нам довелося бігти просто по ній, щоб дістатися до нього.

— Оріон, — видихнув Сет і висмикнув руку з моєї. — Що за хрінь тут сталася?

Легені стиснулися, коли я обернулася до нього й почала шукати на його обличчі бодай якийсь знак співчуття. Але було надто темно, щоб чітко роздивитися його вираз, і в глибині душі я знала, що йому може бути байдуже. Та мене це не зупинило б.

— Не став питань, допоможи йому! — вимогливо сказала я.

Я щосили штовхнула його до Оріона, і сльози знову затуманили мені очі.

Сет упав навколішки, розірвав на Оріоні сорочку, поклав долоні йому на груди й почав чаклувати цілющу магію.

— Чорт. Дарсі… здається, він мертвий.

— Він, у біса, не мертвий, поки я не скажу, що він мертвий! — закричала я так голосно, що мій голос прокотився печерою й луною повернувся до нас. Я впала поруч із Сетом і благально подивилася на нього. — Ти ж бодай спробуєш, правда? — Мій голос зірвався, бо я не знала. Сет так глибоко мене ранив, так люто мене ненавидів. Йому ніколи не було діла до Оріона, але невже він справді настільки безсердечний, що не допоможе?

— Правда ж?! — гаркнула я, трусонувши його.

— Я віддам йому все, що маю, — пообіцяв Сет, і зелене цілюще світло розлилося від його рук ще ширше. З мене вирвався уривчастий подих, а з грудей знову вихопилося ридання.

Я вчепилася в Сетову руку, бо надто боялася торкнутися Оріона й відчути, який він холодний, який нерухомий. Мої сльози скапували на Сетову куртку, а чиста паніка простягала пальці до мого серця. Він не рухався. Узагалі ніяк не відгукувався.

— Будь ласка, — благала я, задерши голову до склепіння печери й заклинаючи зірки мене почути. — Не забирайте його в мене. Я віддам вам усе, що захочете. *Усе*.

Я відчула на собі Сетів погляд, але коли опустила очі, він знову дивився на Оріона.

Сет стиснув щелепи, магія лилася з нього, а брови зійшлися від зосередження.

— Ну ж бо, засранцю, прокидайся і скажи, що ти мене ненавидиш.

Тремтячими пальцями я розв'язала светр на поясі Оріона. Я до жаху боялася дивитися на ножову рану, але мусила побачити. Мусила знати.

З рани сочилася кров, і я з голосінням затисла її долонями.

— Чому воно не працює?

Я впала вперед, притулилася вухом до Оріонових грудей і відчайдушно прислухалася, чи б'ється його серце.

— Будь ласка, не покидай мене.

Крізь гуркіт власного пульсу я нічого не чула, тож швидко відсторонилася й знову притягла Сетові руки до нього.

— Не зупиняйся, — наказала я, і він поклав руку просто на рану, дозволяючи Оріоновій крові вкрити його шкіру, а магія хвилями лилася з нього. Зелене світло пульсувало в такт моєму важкому диханню, а Сет вливав у зцілення дедалі більше магії. Рана почала затягуватися, але так повільно: шкіра зросталася по краях, проте цього було зовсім мало.

— Поділися зі мною силою, — процідив Сет крізь зуби, і його м'язи напружилися від зусилля.

Я відвернулася й поспіхом випустила з долоні смугу вогню фенікса, яка закрутилася спіраллю в мене за спиною, зігріваючи її й потроху вливаючи в мої жили трохи більше магії. Тоді я поклала дві закривавлені долоні на Сетові руки й заплющила очі, зосереджуючись. Поки що мені було небагато що віддати, але кожна крапля, яку я мала, була його. Була лише одна проблема: щоб поділитися силою зі своїм смертельним ворогом, я мусила опустити свої бар'єри.

— Давай, — прогарчав Сет, і я ще міцніше заплющила очі, намагаючись змусити бар'єр упасти, хоча він здавався залізною стіною по краях моєї шкіри.

— Я не можу, — видихнула я.

— Можеш, — прогарчав Сет. — Зроби це заради нього.

Я уявила Оріона, зосередилася тільки на ньому й на тому, як легко я могла дозволити його магії текти моїми жилами. Ми робили це інстинктивно безліч разів. Це було просто, як дихати.

Мої бар'єри впали, і ми обоє різко вдихнули, коли моя магія зіткнулася з Сетовою, обвилася довкола неї й сплелася в щось справді могутнє. Зелене світло засяяло яскравіше, а я віддавала Сетові кожну крихту сили в моїх жилах. Його магія виявилася легшою, ніж я очікувала, не холодною, не темною й не жорстокою. Вона була схожа на теплі обійми, заспокійливі, втішні, ніби чоловік, якому вона належала, справді хотів допомогти мені пройти крізь це випробування.

Рана гоїлася так повільно, що на це було боляче дивитися, а Оріон так і не ворухнувся. Я ледве могла дивитися на його обличчя, на кров довкола рота, на нерухомість його рис.

Я тебе не відпущу. Я пообіцяла, що зроблю все, що в моїх силах, щоб ми були разом, і я це зроблю, хай йому грець. Я таки *це зроблю.*

Сетова магія почала вичахати, і він тихо вилаявся, ще наполегливіше тягнучи мою силу, але я вже почала порожніти. Я відновлювалася недостатньо швидко, і мені майже нічого було віддати. Я відчувала, що й Сетова магія слабшає, і паніка, яку це в мені збуджувало, була нестерпна.

— Ні, — благала я його, благала цілий світ. — Ми впораємося.

— Дарсі...

— *Не смій*, — гаркнула я, не дивлячись Сетові в очі. — Не зупиняйся.

Він кивнув, але зелене світло згасало, а рана не загоїлася й наполовину.

Я відмовлялася приймати реальність, яка змикалася довкола мене з усіх боків. Світ ставав таким тісним, що я не знала, як колись вміщуся в нього без Оріона. Ця втрата мене розчавить.

— У мене майже нічого не лишилося, — важко сказав Сет, ніби йому справді не байдуже. І, курва, мені треба було, щоб йому не було байдуже. Мені треба було, щоб він вишкріб магію з кожного куточка свого тіла й влив її в Оріона, сподіваючись, що цього вистачить, аби його врятувати. Вогонь за моєю спиною відновлював мою магію недостатньо швидко: я передавала її Сетові так само швидко, як вона надходила. І якщо в Сета скінчиться сила, я знала, що ми не впораємося. Я не впораюся. Я порушу нашу обіцянку. Я відчувала, як вона палає в мені, але вона меншала, наче полум'я, що от-от згасне.

Моя надія затнулася, а паніка проникла в мене, вимагаючи прийняти правду. Що його справді більше немає. Що до кінця мого життя мій світ буде без нього. І цієї думки вистачило,

щоб розірвати моє серце навпіл, так, що його вже ніколи не склеїти.

У нас було замало часу. І він був надто молодий, щоб померти тут, зламаний і холодний, у якійсь печері. Доля була кровожерлива й безсердечна, раз забирала його отак, коли він лише хотів урятувати сестру. Це зламало мене так, що я не думала, що колись оговтаюся.

Сет відвів одну руку й обійняв мене за плечі. Я спробувала його струсити, але він не відпускав. Він міцніше стиснув мене й уткнувся носом у моє волосся.

Земля піді мною здригнулася, і мої мокрі від сліз губи розтулилися, коли я глянула на вхід до печери. У сніговій бурі ворухнулася величезна тінь і за секунду зникла.

— Даріус, — видихнув Сет.

Надія пронизала мене, наче сліпучий промінь світла.

— Даріусе! — закричала я, і відчай у моєму голосі годі було не почути.

Він увірвався всередину, натягуючи спортивні штани. Його погляд ковзнув по нас, затримався на наших руках на животі Оріона, а потім перемістився на обличчя його найкращого друга, і в ньому застиг цілковитий жах.

— Допоможи нам! — благала я, і він опустився навколішки з іншого боку від мене й поклав свої руки на мої.

— Опустіть бар'єри, — наказав він нам обом, і чомусь із ним це було легше. Сила двох Спадкоємців тягнула мою магію, і я змусила себе думати про вогонь фенікса за спиною, черпала з нього силу й віддавала, віддавала, віддавала її їм.

Зелене цілюще світло знову спалахнуло, коли сила Даріуса приєдналася до того, що лишилося від нашої. Його магія ринула пекучо-гаряча, спалахуючи в моїх жилах, наче чисте зоряне світло. Цілюща енергія ставала дедалі сильнішою, і гру-

ди мені буквально боліли, бо з жил висмоктувало кожну унцію магії, змушуючи її виконувати волю Спадкоємців.

Під зеленим світлом я не бачила рани й мусила мружитися, бо за ним зовсім зник Оріон.

— Курва, — гаркнув Даріус і подався вперед, віддаючи все, що мав.

— Не здавайся, — благала я.

— Ні за що на світі, — поклявся він.

Пролунав стогін, і мої груди мало не розірвалися від полегшення.

— Він *живий*, — видихнула я, і світло потьмяніло, тож я змогла його побачити.

— Срань господня, спрацювало, — прохрипів Сет, і ми втрьох водночас прибрали руки.

Я різко вдихнула. Рани не було, лише червоний шрам на шкірі серед крові.

Я перевела погляд на Оріонове обличчя, і його очі розплющилися за секунду до того, як він кинувся на Сета. Він із гарчанням перекинув його на спину й вгризся йому в горло іклами.

— Ленсе! — закричала я, підскочивши до них, і полегшення сплуталося в мені з жахом.

Сет люто кричав, а Оріон несамовито пив з нього, кров заливала їм одяг, бо він розірвав йому горло.

— У мене не лишилося магії, зупиніть його! — заволав Сет, відштовхуючи його за плечі.

Оріон притиснув його до землі, вчепився йому у волосся й жорстоко смикнув Сетову голову вбік, щоб дістатися ще краще.

— Курва! — Даріус схопив Оріона за плечі, але той був наче звір, шматував Сетову плоть, аж доки Сет не почав захлинатися власною кров'ю.

— Перестань! — благала я, і страх роздирав мені серце, бо я зрозуміла, що він його вб'є. Я теж учепилася в Оріона й потягла його щосили. З ревом Даріус відірвав Оріона від Сета й підставив власне горло.

— Кусай мене, — наказав Даріус. — Бери скільки треба.

Оріон із відчайдушним голодом вгризся іклами в Даріуса, учепився йому в руки й мало не збив його з ніг. Даріус міцно тримав його, притулившись обличчям до його волосся.

— Не можу повірити, що мало не втратив тебе після... — Він затнувся й пригорнув його ще ближче, і від цього видовища тепло розлилося по моїх задубілих кінцівках.

Я стояла, тремтячи, й стискала кулаки, щоб не втрутитися. Йому треба було напитися. Він був виснажений до краю, і турбувати його зараз було явно небезпечно. Але, чорт забирай, я хотіла до нього. Мені треба було обійняти його й відчути божественне калатання його серця.

Сет лаявся крізь зуби, затискаючи шию, а кров стікала, заливаючи йому сорочку.

— Даріусе, — застерегла я, і він глянув на Сета, який, здавалося, от-от знепритомніє.

— Гаразд, Ленсе, — лагідно сказав він, важко зітхнувши й не відпускаючи його. — Досить.

Оріон відступив на крок і різко глянув на мене. Він був звіром, укритим кров'ю, його погляд поглинули тіні. Потім темрява відступила, і в його очах були любов, вибачення й страх. Раптом його очі заплющилися, і він непритомний похитнувся назад. Даріус підхопив його, перш ніж той гепнувся на землю, і стурбовано поклав його.

Я ахнула, кинулася до нього й стала навколішки поруч.

— Це від утрати крові, — глухо пояснив Даріус. — Йому треба час, щоб оговтатися.

— Ага, я починаю розуміти, як це, — прохрипів Сет, коли Даріус присів біля нього й притиснув долоню до його шиї, щоб зцілити. — Дякувати бісу, що в тебе не скінчилася магія, бо він би мене вбив.

Я притиснула долоню до Оріонової щоки, відчула його тепло й обм'якла, бо серце почало заспокоюватися. З ним усе буде добре. Перед нами простягався час, роки, роки й роки. І я дорожитиму кожним клятим із них. Я не дозволю жодній секунді минути, не цінуючи кожної миті, яку ми маємо разом.

Мене залило полегшення, але його вже проганяло темніше почуття, бо думки почали складатися докупи. Лють вгризлася мені в серце, і я з гарчанням обернулася до Даріуса й підвелася, ставши проти нього. Мій вогонь фенікса мерехтів у нього за спиною, і його обличчя опинилося в тіні.

— Де ти був?! — гаркнула я й штовхнула його в груди, коли він підводив Сета на ноги. — Ти був нам потрібен. *Йому* був потрібен.

— Я... — Даріус похитав головою. — Дещо сталося.

— Цього мало, — просичала я й знову вдарила його долонями в груди, а він навіть не спробував мене відбити. — Ти знав, як багато це для нього означало! — Я замахнулася йому в щелепу, а тоді в люті почала дряпати його. Як він міг кинути Оріона саме сьогодні, з усіх ночей? Якби він був тут, у нас лишилося б досить магії, щоб протистояти Кларі. Нічого цього не сталося б.

— Знаю, — кволо сказав Даріус, і в його поставі було щось таке зломлене, що я відчула: щось жахливе справді сталося й завадило йому прийти. — Як це сталося?

Я глянула на Сета й важко ковтнула, зрозумівши, що не можу говорити про це при ньому.

Сет схрестив руки на грудях, увесь у крові, з тінями в очах.

— Якщо ти думаєш, що я піду звідси без пояснень, то ти, курва, геть з глузду з'їхав. — Він глянув на Даріуса. — У тебе секрети від мене з викладачем і клятою Вегою?

Я могла б заприсягтися, що Даріус здригнувся від слова *Вега*.

— Ти ж знаєш, що я практикую темну магію з Ленсом, — сказав він якимось порожнім голосом і подивився на мене. — Кажи. При ньому можна говорити, я йому довіряю. — Він пройшов повз мене, присів біля Оріона й підняв його на руки.

— Ну а я йому чомусь не довіряю, — гірко сказала я, рушивши за Даріусом, щоб провести рукою по Оріоновому чолу й переконатися, що з ним досі все гаразд.

— Клара повернулася, — сказала я Даріусові якомога рівніше, щоб не впасти в прірву гніву. Ненависті. Я допомогла її повернути, я доклала руку до того, що мало не втратила Оріона. Але якби тут був Даріус... якби тут була Торі. Де вона? — Це Клара зробила таке з Оріоном. Здавалося, її поглинули тіні.

— Стривай, Клара Оріон, тобто його сестра? — вражено перепитав Сет, ставши поруч зі мною, коли ми виходили з печери. Даріус притискав Оріона до грудей і дивився на нього так, ніби мав сказати другові тисячу слів.

— Це довга історія, — втомлено сказала я.

— Ага, і я чекаю її почути, — різко сказав Сет.

— Не зараз. — Я подивилася на нього, і він насупився, простяг руку, ніби хотів мене торкнутися, а тоді передумав.

— Гаразд, — буркнув він. — Ти... в порядку?

— Я буду в порядку, коли він буде в порядку, — сказала я й знову обернулася до Оріона. У його волоссі збиралися сніжинки, а ті, що падали йому на щоки, танули від тепла його шкіри. Від цього видовища вгамувався кожен нерв, що кричав у мені.

Даріус насуплено глянув на мене, і в його погляді щось перекосилося. Я зрозуміла свою помилку й стиснула губи, а він уважно розглядав мене в темряві. Я майже нічого не бачила, крім його темного силуету, але відчувала, як він мене вивчає. Я не могла приховати своїх почуттів до Оріона, не зараз, не тоді, коли мене досі трусило до глибини душі. Тож я мовчала й була вдячна, що Даріус теж мовчить.

— Сете, — прогарчав Даріус, зупинившись, а сніг тихо падав на нас. — Тобі треба йти. Поговоримо про це пізніше.

— Ти певен, що тобі не потрібна допомога? — спитав Сет, глянувши на мене, а тоді на Оріона так, наче йому не байдуже. І, мабуть, так і було, інакше він би тут не стояв. Я надто виснажилася, щоб знати, що робити з цією думкою. Сет Капелла врятував Оріонові життя. Він зробив усе, що міг, прийшов мені на допомогу, коли я її потребувала. І це вибивало мене з колії стількома способами, що я не могла з цим упоратися зараз.

— Ні. Я віднесу його додому, — твердо сказав Даріус.

Сет кивнув, насупився й рушив пляжем, і буря поглинула його за кілька секунд.

— Де Торі? — спитала я, думаючи, чи не пов'язана його відсутність і з її.

— Хтозна, — буркнув він, поклав Оріона на землю й скинув спортивні штани. — Ти з нами чи повертаєшся до свого дому?

— Я з вами, — сказала я без жодного вагання.

— Далі я можу сам...

— Я сказала, що я з вами, — гаркнула я, і по краях моїх очей спалахнув вогонь фенікса.

Він мовчки кивнув, відвернувся від мене, стрибнув уперед, і його величезна драконяча подоба вирвалася з тіла та приземлилася переді мною.

Він обережно підхопив Оріона однією кігтистою лапою, і його рептилячі очі втупилися в мене. Я могла б заприсягтися, що вони були менш золоті, ніж зазвичай, і обведені темрявою.

Я скинула пальто й стягла сорочку, лишившись у спортивному топі з лямкою навколо шиї. Я випустила крила фенікса, і полум'яне сяйво розлилося обабіч мене, коли вони розгорнулися. Я підхопила Даріусові спортивні штани, щоб узяти з собою, бо подумала, що в кінці польоту вони йому, мабуть, знадобляться. У животі все злетіло, коли я здійнялася в небо слідом за золотим драконячим хвостом, що звивався геть від мене в шаленій сніговій бурі.

Я погнала вогонь у жили, щоб прогнати крижане повітря, і помчала під Даріусом крізь густі хмари. Я притиснула долоні до Оріона, дозволяючи вогню в моїй крові просочитися і в нього. Ніщо не було таким приємним, як тепло його шкіри на моїй. Він був так близько до смерті, що мій розум досі не оговтався, знаючи, що він і далі тут, зі мною.

Ми летіли крізь вихор, мчали над кампусом, і невдовзі приземлилися в лісі неподалік від Астероїдного кварталу.

Даріус поклав Оріона на землю за мить до того, як перекинувся, а я сховала крила, і нас огорнула темрява. Я кинула Даріусові його штани, і коли він їх натягнув, то знову підняв Оріона на руки й рушив до хвіртки. Я трималася поруч і думала, що в біса буде, якщо нас отак знайде якийсь професор: заляпаних кров'ю, з непритомним викладачем, коли ми прокрадаємося в їхнє приватне житло.

Біля хвіртки я взяла Оріона за руку й притиснула його долоню до неї, щоб відімкнути її його магічним підписом. Ми прокралися повз басейн і пішли провулком між будиночками Оріона й Вошера. Я знову приклала його руку до дверей, а Дарі-

ус перекинув його через плече, щоб і собі приставити до них долоню.

— У нього на цих дверях купа магічних замків, — пробурмотів він на пояснення, зосереджено зсунувши брови.

За мить двері відчинилися всередину, і ми поспіхом зайшли.

Я зачинила їх за нами й полегшено зітхнула, коли мене огорнуло тепло, а тоді пішла за Даріусом до Оріонової спальні, де він поклав його на ліжко.

Я одразу ж залізла на нього, лягла поруч із Оріоном і взяла його за руку. Даріус стояв і дивився на нас, лише тінь у темряві, але я не могла приховати своїх почуттів до Оріона. Вони були надто сирі, моє серце надто оголене.

— Він тобі не байдужий, — констатував він, і голос у нього був жахливо порожній.

— Так, — сказала я твердо й зухвало. Бо він був Оріоновим другом, і мені було байдуже, якщо зараз він дізнається. Колись йому однаково доведеться з цим змиритися, бо я ніколи не перестану його кохати.

— А ти йому не байдужа? — У його голосі й далі була та дивна порожнеча, якої я не розуміла.

Я не збиралася відповідати за Оріона, тож просто мовчала. Але, може, це й так було достатньою відповіддю.

— Де ти був сьогодні, Даріусе? — спитала я гострим тоном. — Що було важливіше за допомогу другові?

— Мені треба відновити магію, щоб ще трохи його підлікувати, — сказав він, геть проігнорувавши моє запитання. — Повернуся за кілька годин. — Він підійшов до вікна, відчинив його й вистрибнув, не сказавши більше ні слова.

Я люто дивилася йому вслід, не вірячи, що він навіть не пояснив, чому кинув Оріона сьогодні. Я зачинила вікно, а тоді

поспішила до ванної, принесла рушники й набрала на кухні глечик гарячої води.

Я не могла дивитися на Оріона, такого напівмертвого, укритого кров'ю. Тож я сіла поруч і змивала її як могла, намагаючись стерти біль, що мало не розірвав мене навпіл. Але мені здавалося, що якась частина цієї ночі завжди лишатиметься зі мною, шрамом на внутрішньому боці грудей. Я мало не втратила його через тіні, через його сестру. А тепер у це вплутався ще й Сет. Він цього так не залишить, він захоче пояснень.

Я розпалила за спиною вогонь, що крутився й танцював у повітрі, відновлюючи мою магію. Я ніколи не почувалася такою безсилою, як тоді, коли Клара ранила його. І мене жахало, що її тіні могли отак пригнічувати мій Орден, підпорядковувати собі тіні в мені й тримати мого фенікса прибитим.

Я намагалася прогнати жахливі страхи, стягуючи з Оріона залишки сорочки й змиваючи плями з його рук, живота, рота. Він дихав тихо, але брови були зсунуті, наче він заплутався в кошмарі. Тож коли я закінчила, то згорнулася калачиком поруч, поклала голову йому на груди й мугикала безіменну мелодію, просто щось, що дасть йому знати, що я тут. І я нікуди не піду, навіть якщо кожна зірка в небі сьогодні вирішить упасти й спалити світ.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
otherwords.site/uk/books/cursed-fates/